

FICZAY DÉNES

AMBRUS ZOLTÁN LEVELE JUSTH ZSIGMONDHOZ

Ambrus Zoltánnak ez a levele most került elő Justh Zsigmond irodalmi hagyatékának Aradra került töredékéből. Írója az akkor Párizsban tartózkodó Justh Zsigmondhoz intézte. A levél érdekes világot vet Justh könyveinek irodalmi fogadtatására és a korabeli kiadói viszonyokra. Egyben pedig adaléka a francia-magyar irodalmi kapcsolatoknak is. Tulajdonosának, Braun Mihálynak, szíves engedelmével közlöm.

Budapest, 1888. április 13.

Kedves Barátom,

bocsáss meg, hogy mindekkoráig nem válaszoltam : nem volt mit írnom. Hogy köszönöd szívességemet? ugyan volt is mit köszönöd! Ezt felelni — nem kellett sietnem. De most útnak indítom e pár sort : egy kérdéssel és egy kéréssel.

A kérdés ez : bizonyos vagy-e benne, hogy a Pallas küldött a lapoknak könyvekből példányokat? Mert én nem vagyok benne bizonyos. Feltűnő ugyanis előttem, hogy a Fővárosi Lapok néhány (nem valami jó akarattal írt) sorát és az Orsz. Világ notice-át leszámftom — semmi sem jelent meg könyvedről. Legalább tudtommal nem. Még csak nem is regisztrálták, hacsak nem tévedek. Mindenesetre jó volna utána tudakozódni. Megtettem volna magamtól, de velem szemben nem nagyon udvariaskodott a Pallas ; elment a kedvem velök újabban is érintkezni.

Kérésem pedig a következő : néznéd meg a Botton-ben, vagy az homme de lettres-ek címjegyzékében (mely az én időmben a Grand Cafében is található volt) Anatole France lakás címét és lennél szíves e címet velem közölni. Arra nem is merlek kérni (bár rettenetesen lekötelnél vele.) hogy látogasd is meg ezt az Anatole France-ot. Ugyanis azt szeretném kérni tőle : engedné meg lefordítanom a Le livre de mon ami egy részét, melyet a Budapesti Szemlében akarnék kiadni.

Ha mégis megtenné és oly képtelenül barátságos volnál közvetíteni kérésemet : mondanád el neki, hogy igen-igen bámulom az ő végtelenül poétikus, gyönyörű dolgait s szeretném munkáit a magyar publikummal megismertetni, de hogy fordításom egy oly revue-nek van szánva, melyet élite de lis közönség olvas, s mely fordítási díjat nem fizethet, s így föltétlenül szükségem volna az ő engedelmére. Könyveiből ítélve olyan distingué ember, a ki nem fogja megtagadni kérésemet hitvány Mammonért. Ha mégis Calmann Lévyhez utasítana : az egyértelmű volna rám nézve a tagadó felelettel.

Remélve, hogy kérésemmel illetve pium desiderium-om kifejezésével nem terhellek valami nagyon,
melegen öllelek

igaz barátod
Ambrus Zoltán